

Данас Митровица – сутра Суботица

Пише: Ђорђе Вукадиновић
понедељак, 13 мај 2013 18:04

Даме и господо, драги пријатељи,

Ја не волим митинге, ви не волите предавања. Али мука нас је натерала.

Пре свега, желим да захвалим нашој браћи са Косова и Метохије што су нас, оволико и овакве, окупили да дамо подршку опстанку институција Републике Србије и српског народа на Косову и Метохији.

Све најважније речено је у кратком прогласу којим позивају на овај скуп. „Подржимо браћу са Косова и Метохије и њихов захтев за поштовање Устава, Закона и институција државе Србије, а против Бриселског споразума и капитулације.

- данас Митровица – сутра Суботица

- данас Зубин Поток – сутра Бањалука

- данас Косово и Метохија – сутра Војводина и Република Српска

- стоп капитулацији и окупацији“.

Пише: Ђорђе Вукадиновић
понедељак, 13 мај 2013 18:04

И то је отприлике то. Кратко и јасно. Да не буде после да нисмо знали и да нам није речено.

А израчунали су колико нас сваки дан кошта Косово, ако се не варам, око милион долара. Или евра. Срам их било?! Сутра ће тако исто рачунати за Прешево или „Санџак“. Што не израчунаше колико нас кошта Дедиње или „круг двојке“.

Драги пријатељи, чујем да скандирате „издаја, издаја“. Али грешите. Није ово издаја. Ово је велеиздаја, драга господо. И, не, није ово обична капитулација. Ово је страшна, бесмислена и срамна капитулација.

Наравно да би ми било лакше и пријатније седети у фотељи или ТВ студију и анализирати и релативизирати у стилу „може овако, а може и онако“. Али верујте да нема овде много шта да се анализира и „филозофира“. Не треба овде нека велика аналитичка, политичка или правна памет. Не, овде је, нажалост, све јасно и све видљиво, такорећи „из авиона“. Ради се (под 1.) о изручењу Срба са Косова и Метохије и српских институција у надлежност Тачијевој држави. И (под 2.) ради се о почетку институционалне капитулације и државног слома који се неће завршити са Косовом. Већ се чују гласови из тзв. Прешевске долине, јачају притисци на Републику Српску, кува се на северу, у Војводини.

Драги пријатељи,

неке ствари су напросто недопустиве. Недопустиво је продати мајку, сестру, веру или отаџбину. Недопустиво је то учинити чак и зарад опстанка и хлеба, а некмоли зарад неког датума и зарад чланства у некој организацији за коју не знамо да ли ће уопште и постојати кад ми стигнемо пред њена врата.

Па, опет, ја их не мрзим и саветујем и вама да не мрзите. Мржња заслепљује и трује. Ја их, заправо, сажалевам. Није њима лако, верујте. И тек им неће бити лако... Неће се ово добро завршити по главне јунаке. Ово мирише истовремено и на хаос и на диктатуру. Овде се не зна ни ко заправо влада, ни на основу чега. Не зна се чак ни да ли је први први, или је први други или чак трећи. Не зна се ни ко су, ни колико их је. Да ли је у питању владавина једног, двовлашће, тријумвират или четверац са кормиларом. (Овима се чак не може ни скандирати оно „бандо...“, јер су ови истовремено и црвени и црни и жути и плави. Тачније, све и ништа од тога.) Жао ми их је и стидим се због њих. Жао ми је што су моји, а не власт неког мог непријатеља. Па ипак ми их је жао – зато што видим како ће завршити и како ће бити презрени и одбачени и од народа и од оних који их сада тапшу по раменима и охрабрују на овом путу без повратка.

Знам да многи од вас овде сматрају, а ни ја нисам био далеко од тог мишљења, да се не треба разилазити, да треба остати и позвати грађане, студенте, раднике и ђаке да нам се придруже. Сигуран сам да би се одазвали. Сигуран сам да бисмо успели. Сигуран сам да овај град и овај народ нису мртви већ само уснули и обамрли. Сигуран сам, такође, да има довољно поштених и патриота на одговорним местима и да не би усудили да крену силом на народ.

Данас Митровица – сутра Суботица

Пише: Ђорђе Вукадиновић
понедељак, 13 мај 2013 18:04

Знам да ће многи одахнути ако се сада мирно разиђемо и помислити да су се спасли, да су се, ето, „Срби мало истутњали“ и да могу наставити свој прљави посао. Неки ће можда, чак, помислити и да је све намештаљка. Али варају се. Не, ово је упозорење, последња опомена, жути картон (мада су већ одавно заслужили црвени). Ово је апел и молба да мисле макар на себе, ако им већ до Србије није стало. Ово је последњи покушај да се ствар разреши саборно и мирно. Тачно је да Срби не треба да се деле – али још је горе да будемо сложни у издаји и предаји.

Е, сад. Ако допустимо да овај жар згасне, ако нисмо у стању да га очувамо месец или два дана... Онда нисмо ни достојни успеха и победе. Онда нисмо ни достојни Косова. Па, наши преци су тај жар чували и одржавали вековима – а ми се питамо хоћемо ли успети месец дана.

Али сигуран сам да није тако.

Сигуран сам у себе и у вас. Сигуран сам у нашу цркву, без обзира што је и она изложена великом притиску и уценама. А поготово сам сигуран у нашу браћу са Косова. Зато сам сигуран да ћемо се за Видовдан овде поново окупити још бројнији и још одлучнији. Да прославимо победу – или да се за победу изборимо.

Али, у сваком случају, сигурно нећемо доћи да бисмо седели на стиропору.

Ми се не повлачимо, не зато што смо „тврдоглави“, већ зато што се од Косова и са Косова немамо где повући.

Живела Србија!